

FANTASIA 3: BEDORVEN BLOED

*F*ANTASIA 3:
*B*EDORVEN *B*LOED

Chloé De Meerschman

2023

Beefcake Publishing

Dit verhaal is opgedragen aan Chris,
het meest fantastische paard dat ik ooit ontmoet heb.
Op deze manier blijft niet alleen de herinnering aan haar levendig,
maar zal ook voor altijd duidelijk zijn hoe geweldig ze wel niet was!

HOOFDSTUK 1: BEVRIJD

Ik kan gerust deze wereld laten gaan. Fantasia kan zich geen twee Vampiers veroorloven. Chris is sowieso een betere Vampier dan ik. Ze gebruikt haar bovennatuurlijke gave voor een goed doel, daar waar ik altijd profiteerde van mijn slechte reputatie. Zij is nu degene die het snelste en sterkste wezen van Fantasia mag zijn. Zij is nu het meest gevreesde wezen. Ik kan deze wereld met een goed gevoel achter me laten.

Zij doet mijn soort eer aan.

En mijn naam...

Stilte. Ik hoor alleen maar stilte.

Duisternis. Ik zie alleen maar duisternis.

Ik voel niets. Ik proef niets. Praten lukt niet.

Alleen mijn reukvermogen laat het niet afweten. Een heerlijke geur kriebelt in mijn neus. Een geur die te vergelijken valt met een kip die al draaiend wordt gebraden. Het water loopt me spontaan in de mond, waardoor ik bijna niets anders kan doen dan mijn ogen open slaan. Een vaag beeld van een jongeman tekent zich op mijn netvlies af. Mijn hart maakt een sprongetje van geluk.

‘Jack?’ probeer ik te zeggen, maar mijn stem klinkt zo gebroken waardoor het zijn effect mist. Gelukkig heeft de attente jongen mijn veranderende lichaamstaal opgemerkt en draait hij zijn hoofd mijn richting uit. Zelfs met dit onscherpe beeld kan ik zien dat het niet Jack is die zich in dezelfde ruimte als ikzelf bevindt.

‘Scar!’ juicht hij en sprint naar mijn bed toe. Hij neemt mijn handen in de zijne en drukt een paar zoenen op mijn knokkels. Daardoor komt er een naaldje los uit mijn onderarm. En het is nu pas, wanneer hij zo dicht bij me staat, dat ik zie met wie ik te maken heb. Zijn gezicht zit onder de blauwe plekken, evenals zijn handen. Om zijn

rechterbovenarm zit een slordige windel. Zijn kleine, bruine ogen bewijzen dat hij de afgelopen tijd niet veel rust heeft gehad, maar zijn strijdlustige blik maakt me duidelijk dat hij daar niet treurig om is. Bovenop zijn hoofd wiebelt zijn vertrouwde gewei. Robert.

‘Wat is er gebeurd? En waar zijn we?’ vraag ik hem met nog steeds een hese stem.

‘Dat doet er even niet toe. Ik ben zo blij dat je wakker bent, Scarlett! Hoewel je er... vreselijk uitziet.’

Ik rol grappend met mijn ogen en maak aanstalten om op zijn belediging te antwoorden, maar ik word abrupt de mond gesnoerd door de heerlijke geur die alleen maar sterker wordt. Samen met het opsnuiven van de geur, lijkt mijn keel steeds meer in brand te staan. Ik voel hoe elke spier in mijn lichaam zich aanspant en mijn gedachten moeten plaatsmaken voor een schreeuwende kreet.

Dorst.

Ik knijp krampachtig in de matras waarop ik blijkbaar lig en hoor hoe ik steeds zwaarder begin te hijgen. Als Vampier heb ik geen lucht nodig, dus het is eerder het bewijs dat mijn lichaam op dit moment een hele zware inspanning aan het doen is. Ik heb alleen nog geen idee waarom of waarvoor mijn lichaam zich aan het uitputten is.

Samen met de geur verscherpt ook mijn blik. Voor het eerst zie ik nu dat ik me in een kraaknette, witte kamer bevind met twee grote ramen aan mijn rechterkant. Gelukkig zijn die verduisterd door een rolgordijn. Naast het bed waarop ik lig en een klein kastje aan de andere zijde van de kamer, tegenover de ramen, is de ruimte verder leeg. Ik laat mijn ogen schichtig doorheen de kamer glijden, op zoek naar de oorzaak van de geur die me zo waakzaam maakt. Maar naast Robert is er niemand anders aanwezig. Desondanks voel ik toch dat ik steeds meer mijn zelfbeheersing begin te verliezen.

‘Robert,’ mijn stem klinkt ineens veel krachtiger. Doelbewuster. Meer als die van een Vampier. ‘Ga weg.’

Een korte, misschien wat kordate, boodschap.

Maar wel een boodschap die net op tijd komt.

Want enkele seconden later wandelt Merida de kamer binnen. Wat me onmiddellijk opvalt is dat Merida er weer fantastisch uitziet. De puntigheid in haar gezicht is verdwenen en er zit een levenslustige glans in haar lichte ogen. De magie vloeit weer doorheen haar aders en maakt van haar terug het bovennatuurlijke wezen waar ze altijd zo trots op geweest is. Maar Merida is niet alleen gekomen: naast haar slentert een ietwat oudere man. Hij is kalend, lang en ruikt ontzettend lekker.

‘Scarlett! Ik ben blij te zien dat je erdoorheen gekomen bent!’ juicht Merida overenthousiast. Ik wou dat ik me kon concentreren op de beeldschone Heks. Ik wou dat ik er nog wat langer stil bij kon staan dat Merida de aanval van Leonora overleefd heeft, maar dat lukt me niet. Alles trekt me naar de oudere man toe. En het zijn niet zijn wijze woorden die mij zo weten te bekoren, maar het is wel zijn luide hartslag die ik in mijn gehoorgang hoor weerklinken, die me zo van de wijs brengt. Ik geraak zelfs zo in trance door de hartslag dat ik me onbewust uit het bed laat glijden. Mijn blik hou ik stevast gericht op de kalende man. De spieren in mijn lichaam staan nog steeds zo hard aangespannen dat ik eerder overkom als een roofdier dan als een menselijke figuur. Mijn onverwachte actie laat de man ophouden met praten. Ik zie zijn adamsappel zich naar boven verplaatsen terwijl hij een ongemakkelijke blik met Merida uitwisselt.

‘Scarlett.’ Merida spreekt mijn naam zo krachtig uit dat ik mijn blik wel even naar haar moet verplaatsen. ‘Niet doen. Ga terug liggen en plaats de naald terug in je arm.’

Ik laat haar woorden aan me voorbijgaan als een zuchtje wind. Mijn jachtinstinct neemt het nu volledig over. Er is niets menselijks meer in en aan me.

Ik ben weer de moordlustige Vampier die ik altijd al geweest ben.

Ik grimas naar de grote man: ‘Merida bracht een overheerlijk toetje mee. Klaar om mijn volgende maaltijd te worden?’

Ik duw mijn moordlustige, vlijmscherpe hoektanden diep in mijn onderlip. Op de achtergrond hoor ik Merida wel nog tegen me praten.

Woorden die me ervan zouden moeten overtuigen het niet te doen, maar ik kan me nu al zo levendig voorstellen hoe zijn bloed mijn keel binnenstroomt en mijn dorst lest. Ik word gek van het idee alleen al en verlies dan ook elke vorm van zelfbeheersing.

In een reflex stort ik me naar voren.

Ik ben het snelste wezen ter wereld; zowel van Fantasia als van de Bovenwereld. Niemand kan me stoppen, niemand kan het tegen me opnemen. En zo krijg ik altijd wat ik wil. Althans dat was altijd zo.

Tot nu.

In die ene fractie van een seconde dat ik uit mijn startblokken schiet en de man aanval, heeft Merida haar hand vooruit gestoken en een beschermende koepel tevoorschijn getoverd. Een lichtgroen, magisch schild zorgt ervoor dat ik niet bij mijn prooi kan komen. Kokend van woede ontbloot ik mijn tanden in een gefrustreerde schreeuw en beuk hard met mijn vuisten op de magische koepel in. Op de plekken waar mijn vuisten terechtkomen, ontstaan er kleine barstjes. Als ik niet met mijn snelheid tot bij mijn nieuwe prooi geraak, dan doe ik het wel met mijn onbeschrijflijke kracht.

‘Scarlett, stop!’ schreeuwt Merida naar me. Ze staat oog in oog met me, haar magische schild tussen ons in. Ik blijf op haar magie slaan, waardoor de barsten uitlopers beginnen te krijgen. De oudere man duikt bang achter Merida weg.

‘Ik weet dat je diep vanbinnen nog altijd de Scarlett bent die ik ken,’ zegt ze met een krachtige stem tegen me. ‘Vind ze terug, vooraleer ik je pijn moet doen.’

Maar ik sla haar waarschuwing in de wind en blijf mijn brute kracht gebruiken om bij de man terecht te komen. Merida bijt twijfelend op de binnenkant van haar wang, maar veel tijd om haar te laten kiezen gun ik haar niet. Want ik kan bijna door de barsten heen.

‘Sorry,’ fluistert ze medelevend.

En dan gaat het allemaal zo snel.

Merida duwt haar hand vooruit in mijn richting. De koepel van lichtgroene magie lijkt me daardoor aan te vallen. Ik word terug naar

mijn oorspronkelijke plaats geduwd, maar tegen een ongelofelijke snelheid en met een gigantische kracht. Ik word doorheen de lucht gekatapulteerd. Mijn voeten raken even de grond niet en ik beland met een harde klap op het bed van daarnet. Een poot breekt af en ook de meeste latten van de lattenbodem begeven het. Houtsplinters vliegen doorheen de lucht. Het geluid van krakend hout herinnert me aan het geluid van mijn slachtoffers hun brekende botten, wat mijn dorst nog meer aanwakkert. Nog kwader dan ik reeds was, draai ik mijn hoofd in de richting van Merida. Een rode lok plakt in mijn mondhoek en irriteert me. Met een elegante, zachte beweging laat ik mijn vingertoppen de lok weg strelen, zoals kostbaar bloed dat ik van mijn gezicht zou wrijven.

Maar daardoor kruist mijn blik wel iets anders: een gigantische blaar op de bovenkant van mijn hand.

Geschrokken bestudeer ik snel de rest van mijn arm en ook mijn andere arm, maar de aanblik op mijn verbrande lichaam verlamt me helemaal. Ik sta vol met brandwonden, wel vijftien op een arm. Grote, kleine, sommige nog vuurrood en andere al met een duidelijk gevormde blaar. Opnieuw begin ik te hijgen, maar deze keer niet van de inspanning die ik van mijn lichaam vraag.

‘Scarlett, luister alsjeblieft naar me.’

Merida’s woorden klinken bijna smekend, waardoor ik haar aankijk. Opnieuw kijkt ze me medelevend aan. Die aanblik doet me minstens evenveel pijn als het weten dat ik volledig verbrand ben.

‘Wat is er gebeurd, Merida?!’ vraag ik grommend. Ik heb duidelijk mijn volledige zelfbeheersing nog niet gevonden, want er klinkt nog wat moordlustigheid in mijn stem.

‘Ik leg je alles uit, dat beloof ik je. Ik geef je zoveel of zo weinig details als je zelf wil horen. Maar niet op deze manier, niet in deze toestand. Je kan jouw dorst op dit moment niet controleren, dus je moet jouw infuus met bloed terug in je arm stoppen. Nu.’

Mijn blik flitst naar de lange staaf die naast me staat. Rond de staaf kronkelt een klein, glazen buisje dat gevuld is met een donkerrode,

bijna bruine, vloeistof. Aan het uiteinde ervan bengelt een flinterdunne naald.

De naald die daarnet uit mijn lichaam was gegleden toen Robert mijn hand pakte.

Ik neem ze voorzichtig tussen mijn duim en wijsvinger en staar er als versteend naar.

‘Ik... Ik kan mezelf niet prikken. Ik ben bang...’

Ik ben bang voor naalden.

Meer zelfs, ik kan er eigenlijk niet goed tegen. Toen ik nog mens was, voelde ik me altijd onwel worden als er nog maar gewoon over naalden werd gepraat. Een te gedetailleerde beschrijving van iemand die zijn verhaal vertelde over bloeddonatie, kon ervoor zorgen dat mijn hele lichaam raar begon aan te voelen en mijn zicht begon te vertroebelen.

Maar ik ben geen mens meer... Ik ben de Scarlett van toen niet meer.

Zonder er verder nog te veel over na te denken, duw ik de naald in mijn huid. Ik zorg dat ik mik op een blauwe ader, zodat het bloed rechtstreeks in mijn ader terechtkomt. Vrijwel onmiddellijk hervindt mijn lichaam wat meer rust. Mijn grote dorst blijft als een vervelende kriebel aanwezig in mijn keel, maar is wel dragelijk. Mijn jachtinstinct verdwijnt naar de achtergrond en meer ethische gedachten krijgen weer plaats in mijn hersenpan.

‘Beter?’ vraagt Merida met een doordachte blik.

Ik knik voorzichtig en laat me met een vermoeide zucht op het kapotte bed zakken. Ik leg mijn hand tegen mijn voorhoofd en vecht tegen opwellende tranen.

‘Wat was dit allemaal? Wat is er gebeurd, Merida? Wat is er met mij gebeurd? En waar is Jack?’

‘Je... bent verbrand, Scarlett. Je was er niet meer.’

Ik zie dat Merida haar blik afwendt en naar de man naast zich kijkt.

‘Dit is Gabriel, hij is een Tovenaar. Hij bezit helende magie, daarom dat hij ook hier werkzaam is op de verzorgingspost van Magieland.

Hij heeft je de eerste hulp kunnen aanbieden. Hij heeft je meest ernstige brandwonden kunnen genezen. Hij heeft ervoor gezorgd dat je nu geen brandwonden in je gezicht meer hebt.'

Automatisch breng ik mijn handen naar mijn gezicht, waar mijn huid inderdaad niet hobbelig aanvoelt. Ik slaak een zucht van opluchting. 'Maar je was er zo erg aan toe dat jouw behandeling zelfs buiten zijn bereik lag. Daarom dat je nog steeds erg gewond bent. En dat zorgt ervoor dat je je dorst niet meer onder controle hebt.'

'Behalve als je een constante bloedtoevoer krijgt. Maar we mogen je ook niet te veel toedienen, want anders zal je in de toekomst alleen maar meer en meer bloed willen drinken,' vult Robert aan.

Ik voel me moedeloos worden. Zo moedeloos zelfs dat ik mijn hoofd tegen de muur achter me laat rusten en nu ook op mijn lip moet bijten om te voorkomen dat ik in tranen uitbarst.

'Dus ik moet hier maar blijven zitten en wachten tot ik genezen ben?' snik ik. 'Nu je toch bezig bent met het slechte nieuws mee te delen, kan je meteen ook maar ook beter vertellen waar Jack en Chris zijn.' Bij het uitspreken van hun namen breek ik nog meer. Mijn stem blijft haperen en een traan verlaat mijn ooghoek. Ik wrijf ze zo snel weg dat ze niet eens de kans krijgt om in ijskristallen te veranderen.

'Jack is even in de cafetaria,' vertelt Gabriel me. 'Hij heeft de hele nacht aan jouw zijde gewaakt. Ik heb hem deze ochtend weggestuurd om even pauze te nemen. Hij leed zowel mentaal als fysiek enorm.'

Ik knik hevig en voel spontaan een glimlach op mijn lippen ontstaan. Het doet me deugd te weten dat Jack niet ver van me vandaan is en het verwarmt mijn niet-kloppende hart te weten dat hij bij me was. Ik wou dat ik nu naar hem toe kon lopen, hem in mijn armen kon sluiten en hem kon vertellen hoeveel ik wel niet van hem hou. Maar dat kan ik niet zonder een antwoord te weten op mijn laatste, prangende vraag.

'En... Chris?'

Haar naam uitspreken doet me nog meer pijn dan Jack te moeten noemen. Ik probeer me te herinneren wat er met haar gebeurd is, maar het laatste wat ik me zuiver voor de geest kan halen is een levenloze Chris. Haar ogen gesloten, haar leven weggespoeld door het gif. Tot ze stuiptrekkingen begon te krijgen en haar ogen opnieuw opensloeg.

Bloedrode ogen.

Was het waar of was het de pijn van de zon die me verbrandde en die ervoor zorgde dat mijn brein een loopje met de werkelijkheid nam?

Robert glimlacht breed: ‘Chris is geweldig. Ze is...’

‘Een Vampier,’ vul ik hem aan en gooi lachend mijn handen voor mijn mond.

Mijn gif, het had gewerkt!

Chris was nog steeds in leven, terug in leven. Ze is weer bovennatuurlijk en behoort dus toch nog aan Fantasia toe. Chris krijgen ze dus al niet meer van me weg. Plots hunker ik er meer dan ooit tevoren naar om Chris te zien. Ik wil weten of onsterfelijkheid haar goed staat. Ik wil zien of haar rode ogen even afschrikwekkend zijn als de mijne. Ik wil weten wat ik met haar gedaan heb of wat ik van haar gemaakt heb.

‘Ik wil haar zien.’

Nog voor ik overeind kan veren, heeft Merida me ineens met magische handboeien aan het bed vastgebonden. Stomverbaasd geef ik een rukje aan de handboeien en kijk de Heks verstomd aan.

‘Waar is dat nu weer goed voor?!’ roep ik geschrokken.

‘Voor je eigen bestwil. En voor die van ons. Heb je gezien hoe je reageerde op Gabriel?’

Ik rol met mijn ogen: ‘Bij Chris en Jack zal ik me wel kunnen beheersen. Ik kon me toch ook beheersen toen Robert hier naast me stond?’

‘Scarlett,’ Gabriel spreekt me op strenge toon toe. ‘Je kan niet vertrekken. Je moet wel degelijk hier blijven wachten tot je voldoende genezen bent, tot je je voldoende kan beheersen.’

Mijn mond voelt ineens kurkdroog aan: ‘Dat kunnen jullie me niet aandoen! Wat met het water van het Dierenrijk? Of met jouw magie, Merida? Je bent toch de machtigste Heks van Fantasia!’

‘Het water is niet sterk genoeg,’ geeft ze eerlijk toe. ‘En ik kan mijn magie niet gebruiken op mijn eigen creatie...’

Naarmate ze het einde van haar zin nadert, wordt ze onzeker. En ook bij mij komen haar woorden hard aan. De gedachte dat Merida me eigenlijk gecreëerd heeft, was me even ontgaan. En net als toen dit nieuwtje aan het licht kwam, weet ik nog altijd niet hoe ik me hierbij moet voelen. Merida heeft me namelijk met dit tweede leven een extraordinaïr leven gegeven, maar ze heeft ook een gehaat monster van me gemaakt.

‘Het spijt haar, Scarlett. Dit heeft ze je nooit willen aandoen,’ deelt Gabriel me mee. Ik probeer zo nonchalant mogelijk mijn schouders op te halen, maar ik denk dat ze wel kunnen zien dat het me raakt en dat ik me er allesbehalve comfortabel bij voel te weten dat ik hier opgesloten zal zitten.

‘Vertel het haar, Merida.’

Roberts zachte woorden druisen zacht mijn gehoorgang binnen. Ik sla mijn vuurrode ogen naar hen op en spits mijn oren aandachtig. Merida haalt een hand doorheen haar korte, blonde haar en bevochtigt haar lippen door er met haar tong langs te glijden.

‘Ja, vertel het me, Merida,’ spoor ik haar aan. Ook al heb ik geen idee waarover dit gaat.

‘Er is meer. Elodie is verbannen uit het Elfenrijk omdat ze niet meer kan vliegen. Haar vleugels hangen nutteloos aan haar rug. Ze is erg verdrietig, voornamelijk omdat ze haar trots en bovennatuurlijke gave kwijt is. En haar vader.’

Ik werp een blik uit het raam en zie doorheen het gaas van de rolluik de zon opkomen. De duisternis trekt uit Fantasia weg, maar daarom

niet uit mijn hoofd. Elodies vleugels, verwoest door mij. Schuldgevoel overmeestert me en even weet ik niet welke houding ik mezelf moet geven.

‘Maar we kunnen haar redden. En jou ook,’ grijpt Robert in wanneer hij merkt dat Merida te lang wacht en ik weemoedig word. Hij wisselt een blik met Merida uit, maar ze zoekt nog steeds naar de juiste woorden. Aan haar twijfelachtige ogen te zien, vermoed ik dat ze me iets moeilijks wil vertellen.

‘Ik kan een speciaal drankje brouwen. Een drankje dat alles kan genezen. Dus zowel jouw huid als Elodies vleugels. Maar... het is een heel ingewikkeld recept. En de ingrediënten zijn heel moeilijk te verkrijgen. Bijna onmogelijk.’

‘Welke ingrediënten zijn het?’ vraag ik ernstig.

‘Een schub van een Zeemeermin.’ Merida hapt even naar adem. ‘Een traan van een Reus, het bloed van een Cowboy en het gif van een Sneeuwslang. Kleine kanttekening hierbij: ze moeten afkomstig zijn van een levende Zeemeermin, Reus, Cowboy en Sneeuwslang. Geen stervend, geen gewond, geen overleden wezen.’

‘Makkelijk. Nog iets?’ vraag ik ironisch.

Merida schudt wild haar hoofd. Haar ogen staan ernstig.

‘Goed.’ Ik duw me van het bed af en wankel op mijn benen. ‘Ik vertrek meteen!’

Ik wil een pas in de richting van de deur zetten, maar ik word onmiddellijk terug naar mijn bed gesleurd door de magische handboeien van Merida.

‘Correctie: wij gaan. Jij blijft hier.’